

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA

z 15. januára 2002 (*)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – článok 12 ES a článok 39 ods. 2 ES – Dávky v starobe – Dohovor o sociálnom zabezpečení uzavretý medzi Talianskou republikou a Švajčiarskou konfederáciou – Nezohľadnenie dôb poistenia dosiahnutých vo Švajčiarsku francúzskym štátnym príslušníkom“

Vo veci C-55/00,

ktorej predmetom je návrh podaný podľa článku 234 ES, ktorým Tribunale ordinario di Roma (Taliansko) navrhuje, aby v súvislosti s konaním pred týmto vnútroštátnym súdom medzi

Elide Gottardo

a

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS),

Súdny dvor vydal prejudiciálne rozhodnutie o výklade článku 12 ES a článku 39 ods. 2 ES,

SÚDNY DVOR,

v zložení: predseda G. C. Rodríguez Iglesias, predsedovia komôr F. Macken a S. von Bahr, sudcovia C. Gulmann, D. A. O. Edward (spravodajca), A. La Pergola, L. Sevón, M. Wathelet, V. Skouris, J. N. Cunha Rodrigues a C. W. A. Timmermans,

generálny advokát: D. Ruiz Jarabo Colomer,

tajomník: L. Hewlett, referentka,

so zreteľom na písomné pripomienky, ktoré predložili:

- pani Gottardo, v zastúpení: R. Ciancaglini a M. Rossi, avvocatessa,
- Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), v zastúpení: C. De Angelis a M. Di Lullo, avvocati,
- talianska vláda, v zastúpení: U. Leanza, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci D. Del Gaizo, avvocato dello Stato,
- rakúska vláda, v zastúpení: C. Pesendorfer, splnomocnená zástupkyňa,
- Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: P. Hillenkamp, E. Traversa a N. Yerrel, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na správu pre pojednávanie,

po vypočutí ústnych pripomienok, ktoré predniesli pani Gottardo, Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), talianska vláda a Komisia, na pojednávaní 6. marca 2001,

po vypo?utí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 5. apríla 2001,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Uznesením z 1. februára 2000, ktoré bolo doru?ené Súdnemu dvoru 21. februára 2000, Tribunale ordinario di Roma položil na základe ?lánku 234 ES prejudiciálnu otázku o výklade ?lánku 12 ES a ?lánku 39 ods. 2 ES.

2 Táto otázka bola položená v rámci sporu o právo na taliansky starobný dôchodok medzi pani Gottardo, francúzskou štátnou príslušní?kou, a Istituto della previdenza sociale (?alej len „INPS“).

Právna úprava Spolo?enstva

3 ?lánok 12 ES stanovuje:

„V rámci pôsobnosti tejto zmluvy a bez toho, aby boli dotknuté jej osobitné ustanovenia, akákoľvek diskriminácia na základe štátnej príslušnosti je zakázaná.

Rada môže v súlade s postupom uvedeným v ?lánku 251 prija? pravidlá o zákaze takejto diskriminácie.“

4 Pod?a ?lánku 39 ods. 1 a 2 ES:

„1. Zabezpe?í sa vo?ný pohyb pracovníkov v rámci Spolo?enstva.

2. Vo?ný pohyb pracovníkov zah??a zrušenie akejkoľvek diskriminácie pracovníkov ?lenských štátov na základe štátnej príslušnosti, pokia? ide o zamestnanie, odmenu za prácu a ostatné pracovné podmienky.“

5 Koordinácia vnútroštátnych právnych úprav v oblasti sociálneho zabezpe?enia patrí do rámca vo?ného pohybu osôb a upravuje ju nariadenie Rady (EHS) ?. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplat?ovaní systémov sociálneho zabezpe?enia na zamestnancov, samostatne zárobkovo ?inné osoby a ich rodiny, ktorí sa pohybujú v rámci spolo?enstva, zmenené a doplnené nariadením Rady (EHS) ?. 2001/83 z 2. júna 1983 (Ú. v. ES L 230, s. 6), zmeneným a doplneným nariadením Rady (ES) ?. 3096/95 z 22. decembra 1995 (Ú. v. ES L 335, 1996, s. 10, ?alej len „nariadenie ?. 1408/71“).

6 ?lánok 3 nariadenia ?. 1408/71 stanovuje:

„1. Pokia? osobitné ustanovenia tohto nariadenia neustanovujú inak, osoby s bydliskom na území jedného z ?lenských štátov, na ktoré sa vz?ahuje toto nariadenie, majú tie isté povinnosti a poberajú tie isté dávky pod?a právnych predpisov ktoréhoko?vek ?lenského štátu ako štátni príslušníci tohto štátu.

2. ...

3. S výnimkou ustanovení Prílohy III, sa ustanovenia dohovorov o sociálnom zabezpe?ení ú?inné pod?a ?lánku 7 ods. 2 písm. c) a ustanovenia dohovorov uzavretých pod?a ?lánku 8 ods. 1 vz?ahujú na všetky osoby, na ktoré sa vz?ahuje toto nariadenie.“

7 § 1 písm. j) prvá veta a § 1 písm. k) nariadenia č. 1408/71 stanovujú:

„Na účely tohto nariadenia:

...

j) „právne predpisy“ znamenajú zákony, nariadenia a iné právne predpisy ako aj ostatné súčasnú a budúce ustanovenia na vykonanie opatrení každého členského štátu vzťahujúce sa na časti a systémy sociálneho zabezpečenia upravenými § 4 ods. 1 a 2 alebo na osobitné nepríspevkové dávky uvedené v § 4 ods. 2a;

...

k) „dohovor o sociálnom zabezpečení“ znamená každý dvojstranný alebo mnohostranný nástroj, ktorý zaväzuje alebo bude zaväzovať výlučne dva alebo viac členských štátov, a akékoľvek ďalšie mnohostranné nástroje, ktoré zaväzujú alebo budú zaväzovať najmenej dva členské štáty a jeden alebo viac iných štátov v oblasti sociálneho zabezpečenia v istom alebo celkovom rozsahu častí a systémov ustanovených v § 4 ods. 1 a 2 spolu s dohodami akéhokoľvek druhu uzavretými na základe takýchto nástrojov“.

Vnútroštátna právna úprava

8 Talianska republika a Švajčiarska konfederácia podpísali 14. decembra 1962 v Ríme dvojstranný dohovor o sociálnom zabezpečení a taktiež záverečný protokol a spoločné vyhlásenia (aj len „taliansko-švajčiarsky dohovor“). Talianska republika ratifikovala tento dohovor, ktorý nadobudol platnosť 1. septembra 1964, zákonom č. 1781 z 31. októbra 1963 (GURI č. 326 zo 17. decembra 1963).

9 § 1 ods. 1 taliansko-švajčiarskeho dohovoru stanovuje:

„Tento dohovor sa vzťahuje:

a) vo Švajčiarsku

...

b) v Taliansku

i) na právnu úpravu invalidného poistenia, starobného poistenia a poistenia pozostalých vrátane špeciálnych režimov, ktoré patria pod všeobecný režim pre stanovené kategórie pracovníkov,

...“

10 Podľa § 2 taliansko-švajčiarskeho dohovoru „švajčiarski a talianski štátni príslušníci majú právo na rovnaké zaobchádzanie, pokiaľ ide o práva a povinnosti vyplývajúce z ustanovení právnej úpravy vymenovanej v § 1“.

11 § 9, ktorý sa nachádza v kapitole 1 pod názvom „Invalidné poistenie, starobné poistenie a poistenie pozostalých“ v tretej časti taliansko-švajčiarskeho dohovoru, zakotvuje zásadu, ktorú možno označiť ako „zásadu úhrnu“. Odsek 1 tohto § stanovuje:

„Ak si poistenec nemôže uplatniť právo na dávky z invalidného poistenia, starobného poistenia a poistenia pre prípad smrti len na základe doby poistenia a obdobných dosiahnutých dôb podľa

talianskej právnej úpravy, dosiahnuté doby švajčiarskeho starobného poistenia a poistenia pozostalých (obdobie platenia poistného a obdobné obdobia) sa sčítajú s dosiahnutými dobami talianskeho poistenia, pokiaľ sa vzájomne neprekrývajú, aby vzniklo právo na poberanie uvedených dávok.“

12 Zmluvné strany podpísali 2. apríla 1980 dodatok k taliansko-švajčiarskemu dohovoru, ktorý Talianska republika ratifikovala zákonom č. 668 zo 7. októbra 1981 (GURI č. 324 z 25. novembra 1981) a ktorý nadobudol účinnosť 10. februára 1982. Cieľom článku 3 tohto dodatku bolo rozšíriť pôsobnosť zásady úhrnu, tak ako je definovaná v predchádzajúcom bode, pričom k článku 9 ods. 1 taliansko-švajčiarskeho dohovoru sa pridal nasledujúci pododsek:

„Ak si poistenec ani na základe predchádzajúceho pododseku nemôže uplatniť právo na dávky, doby poistenia dosiahnuté v tretích štátoch, s ktorými Švajčiarsko a Taliansko uzatvorilo dohovory o sociálnom zabezpečení týkajúce sa starobného poistenia, poistenia pozostalých a invalidného poistenia, sa tiež sčítajú.“

13 V čase nadobudnutia platnosti tohto dodatku existovala možnosť úhrnu dôb poistenia vo vzťahu k týmto krajinám: Belgické kráľovstvo, Dánske kráľovstvo, Nemecká spolková republika, Helénska republika, Španielske kráľovstvo, Luxemburské veľkovojvodstvo, Holandské kráľovstvo, Rakúska republika, Švédske kráľovstvo, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, Lichtenštajnské kniežatstvo, Spojené štáty Americké a Juhoslovanská federatívna republika. Keďže Francúzska republika neuzatvorila dohovor so Švajčiarskou konfederáciou, na nadobudnutie práva na dávky starobného dôchodku, dôchodku pre pozostalých a invalidného dôchodku sa v rámci taliansko-švajčiarskeho dohovoru nemohlo prihliadať na doby poistenia dosiahnuté vo Francúzsku.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

14 Pani Gottardo sa po uzatvorení manželstva s francúzskym štátnym príslušníkom 7. februára 1953 vo Francúzsku vzdala svojej talianskej štátnej príslušnosti, ktorú získala narodením, v prospech francúzskej štátnej príslušnosti. Podľa údajov nachádzajúcich sa v spise, pani Gottardo v čase uzatvorenia manželstva musela prijať štátnu príslušnosť svojho manžela.

15 Pani Gottardo postupne pracovala v Taliansku, vo Švajčiarsku a vo Francúzsku a v týchto krajinách platila nasledujúce poistné na sociálne zabezpečenie: v Taliansku 100 týždenných platieb, vo Švajčiarsku 252 týždenných platieb a vo Francúzsku 429 týždenných platieb. Pani Gottardo poberá švajčiarsky a francúzsky starobný dôchodok, ktoré sa jej priznali bez toho, aby bolo potrebné sčítať doby poistenia.

16 Z informácií, ktoré boli predložené Súdnemu dvoru, vyplýva, že pani Gottardo požiadala podľa talianskej právnej úpravy sociálneho zabezpečenia o taliansky starobný dôchodok. Ak by aj talianske orgány v súlade s článkom 45 nariadenia č. 1408/71 zoberali do úvahy doby poistenia dosiahnuté vo Francúzsku, úhrn talianskeho a francúzskeho obdobia by nedosiahol minimálnu dobu vyžadovanú talianskou právnou úpravou pre vznik nároku na taliansky dôchodok. Pani Gottardo by mala právo na taliansky starobný dôchodok len v prípade, ak by sa zoberali do úvahy doby poistenia dosiahnuté vo Švajčiarsku na základe uplatnenia zásady úhrnu uplynutých období podľa článku 9 ods. 1 taliansko-švajčiarskeho dohovoru.

17 Rozhodnutím zo 14. novembra 1997 INPS zamietol žiadosť pani Gottardo o starobný dôchodok, ktorú podala 3. septembra 1996, z dôvodu, že je francúzskou štátnou príslušníčkou, a v dôsledku toho sa na ňu nevzťahuje taliansko-švajčiarsky dohovor. Z toho istého dôvodu INSP rozhodnutím z 9. júna 1998 zamietol správnu žalobu pani Gottardo podanú proti vyššie uvedenému rozhodnutiu.

18 Pani Gottardo sa obrátila na Tribunale ordinario di Roma a vo svojej žalobe tvrdí, že INPS jej mal priznať dôchodok za tých istých podmienok, ktoré uplatňuje voči svojim vlastným štátnym príslušníkom.

19 Tribunale ordinario di Roma rozhodol prerušiť konanie, pretože si kladie otázku, či zamietnutie žiadosti pani Gottardo INSP založené výlučne na štátnej príslušnosti nie je v rozpore buď s článkom 12 ES, alebo s článkom 39 ES, a položil Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„Má alebo nemá pracovník, štátny príslušník členského štátu, ktorý uhrádzal príslušnému orgánu iného členského štátu... poistné na sociálne zabezpečenie, právo na poberanie starobného dôchodku vďaka pripojeniu platenia poistného, ktoré uhradil orgánu štátu, ktorý nie je členským štátom Únie, v zmysle dohovoru, ktorý uzatvoril nečlenský štát s vyššie uvedeným členským štátom, ktorý uplatňuje tento dohovor v prospech svojich vlastných štátnych príslušníkov?“

Posúdenie Súdnym dvorom

20 Vnútroštátny súd sa v podstate pýta, či príslušné orgány sociálneho zabezpečenia prvého členského štátu (vo veci samej orgány Talianskej republiky) majú pri priznaní práva na dávky starobného dôchodku štátnemu príslušníkovi druhého štátu (vo veci samej Francúzskej republiky) v súlade so záväzkami Spoločenstva v zmysle článkov 12 ES alebo 39 ES povinnosť zobrať do úvahy doby poistenia dosiahnuté v tretej krajine (vo veci samej vo Švajčiarskej konfederácii), ak za rovnakých podmienok platenia poistného uvedené príslušné orgány zohľadňujú svojim štátnym príslušníkom takéto uplynuté obdobia v dôsledku dvojstranného dohovoru uzavretého medzi prvým členským štátom a treťou krajinou.

21 Treba pripomenúť, že podľa článku 12 ES sa účinky zásady zákazu diskriminácie prejavujú „v rámci pôsobnosti... zmluvy“ a „bez toho, aby boli dotknuté jej osobitné ustanovenia“. Týmto výrazom článok 12 odkazuje najmä na iné ustanovenia Zmluvy, v ktorých je pre osobitné situácie konkretizované uplatnenie všeobecnej zásady vyjadrenej týmto článkom. Takýmto prípadom sú okrem iných aj ustanovenia o voľnom pohybe pracovníkov (pozri v tejto súvislosti rozsudok z 2. februára 1989, Cowan, 186/87, Zb. s. 195, bod 14).

O zásade rovnakého zaobchádzania stanovenej Zmluvou

22 Pani Gottardo, ktorá bola zamestnaná ako učiteľka v dvoch rôznych štátoch, využila svoje právo na voľný pohyb. Žiadosť pani Gottardo smerujúca k získaniu starobného dôchodku pomocou súčtu dosiahnutých dôb poistenia patrí do pôsobnosti *ratione personae* a *ratione materiae* článku 39 ES.

23 Z uznesenia o návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že príslušné talianske orgány priznávajú svojim štátnym príslušníkom, ktorí platili poistné na sociálne zabezpečenie talianskym, ako aj švajčiarskym orgánom sociálneho zabezpečenia a nachádzajú sa v rovnakej situácii ako pani Gottardo, právo na vyplácanie starobného dôchodku pomocou úhrnu talianskych a švajčiarskych dôb poistenia.

24 INPS vo svojich pripomienkach pripúšťa, že ak by si pani Gottardo ponechala taliansku štátnu príslušnosť, splnila by podmienky na vznik práva na taliansky starobný dôchodok. INPS nepopiera, že zamietnutie žiadosti pani Gottardo bolo výlučne založené na tom, že je francúzska štátna príslušníčka. Je teda isté, že došlo k rozdielnemu zaobchádzaniu, ktoré bolo zložené len na štátnej príslušnosti.

25 Napriek tomu podľa talianskej vlády a INSP je odmietnutie priznania starobného dôchodku pani Gottardo pomocou úhrnu dosiahnutých dôb poistenia v Taliansku, vo Francúzsku a vo Švajčiarsku opodstatnené, pretože medzinárodný dvojstranný dohovor uzatvorený medzi jediným členským štátom, v tomto prípade Talianskou republikou, a treťou krajinou, v tomto prípade Švajčiarskou konfederáciou, nepatrí do sféry právomoci Spoločenstva.

26 V tomto ohľade sa Talianska vláda odvoláva na znenie článku 3 nariadenia 1408/71 vo svetle definície nachádzajúcej sa v článku 1 písm. j) a k) toho istého nariadenia, tak ako ich vyložil Súdny dvor v rozsudku z 2. augusta 1993, Grana-*Novoa* (C-23/92, Zb. s. I-4505).

27 Treba pripomenúť, že v už citovanej veci Grana-*Novoa* vykonávala žalobkyňa, ktorá bola španielskou štátnou príslušníčkou, najprv vo Švajčiarsku a potom v Nemecku povolenie, pri ktorom bolo sociálne poistenie povinné. Príslušné nemecké orgány zamietli nárok žiadateľky na nemecký invalidný dôchodok z dôvodu, že nedosiahla minimálny potrebný počet odpracovaných rokov v Nemecku. Pani Grana-*Novoa*, tak ako pani Gottardo vo veci samej, sa s cieľom zohľadnenia dôb poistenia, ktoré dosiahla vo Švajčiarsku, odvolávala na ustanovenia dohovoru uzavretého medzi Nemeckou spolkovou republikou a Švajčiarskou konfederáciou, ktorého pôsobnosť sa obmedzovala len na nemeckých a švajčiarskych občanov.

28 Na základe prvej otázky, ktorú položil Bundessozialgericht, mal Súdny dvor podať výklad pojmu „právne predpisy“ zakotveného v článku 1 písm. j) nariadenia 1408/71. Súdny dvor konštatoval, že pojem právne predpisy v zmysle nariadenia 1408/71 sa nevzťahuje na dohovor uzatvorený medzi jedným členským štátom a jednou alebo viacerými tretími krajinami. Súdny dvor nepreskúmal druhú otázku týkajúcu sa zásady rovnakého zaobchádzania, pretože Bundessozialgericht túto otázku viazal na podmienku kladnej odpovede na prvú otázku.

29 Keďže otázka položená v tejto veci je založená na uplatnení zásad vyplývajúcich priamo zo Zmluvy, je potrebné pripomenúť judikatúru Súdneho dvora v oblasti medzinárodných dvojstranných dohovorov.

30 Súdny dvor rozhodol, že článok 7 nariadenia Rady 1612/68 z 15. októbra 1968 o slobode pohybu pracovníkov v rámci spoločenstva (Ú. v. ES L 257, s. 2; Mim. vyd. 05/001, s. 15) ukladá orgánom dvoch členských štátov, ktoré uzatvorili zmluvu týkajúcu sa kultúry a vyhradujúcu poberanie štipendií len pre štátnych príslušníkov týchto dvoch členských štátov, rozšíriť poberanie pomoci pri vzdelávaní stanovené touto dvojstrannou zmluvou aj na pracovníkov Spoločenstva usadených na ich území (pozri rozsudok z 27. septembra 1988, *Matteucci*, 235/87, Zb. s. 5589, bod 16).

31 Súdny dvor tiež konštatoval, že ak prijaté opatrenia v rámci uplatnenia dvojstranného dohovoru, hoci uzatvoreného mimo rozsahu pôsobnosti Zmluvy, môžu brániť uplatneniu ustanovení práva Spoločenstva, každý členský štát má povinnosť umožniť uplatnenie tohto ustanovenia a s týmto cieľom pomôcť ostatným členským štátom, na ktorých sa vzťahuje povinnosť vyplývajúca z práva Spoločenstva (pozri rozsudok *Matteucci*, už citovaný, bod 19).

32 Pokiaľ ide o dvojstranné medzinárodné dohovory o zamedzení dvojitého zdanenia uzatvorené medzi členským štátom a treťou krajinou, Súdny dvor pripomenul, že hoci priame dane

patria do výlu?nej právomocí ?lenských štátov, tie sa nemôžu oslobodi? od povinnosti dodržiava? pravidlá Spolo?enstva, ale musia pri výkone svojich právomoci právo Spolo?enstva dodržiava?. Súdny dvor konštatoval, že zásada zaobchádzania na vnútroštátnej úrovni ukladá ?lenskému štátu, ktorý je zmluvnou stranou takéhoto dohovoru, aby poskytol výhody stanovené dohovorom stálym prevádzkam spoločností, ktoré majú sídlo v inom ?lenskom štáte, za rovnakých podmienok, ako spoločnostiam so sídlom v ?lenskom štáte, ktorý je zmluvou stranou dohovoru (pozri v tejto súvislosti rozsudok z 21. septembra 1999, Saint-Gobain ZN, C?307/97, Zb. s. I?6161, body 57 až 59).

33 V tejto súvislosti Súdny dvor v rozsudku Gottardo zdôraznil, že ?lenské štáty pri plnení záväzkov prijatých v zmysle medzinárodných dohovorov musia bez oh?adu na to, či ide o dohovor medzi ?lenskými štátmi alebo medzi ?lenským štátom a jednou alebo viacerými tretími krajinami, a bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia ?lánku 307 ES, rešpektova? svoje záväzky vyplývajúce z práva Spolo?enstva. V tejto súvislosti nie je dôležitá skuto?nosť, že tretie krajiny nie sú povinné dodržiava? žiadne povinnosti vyplývajúce z práva Spolo?enstva.

34 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že ak jeden ?lenský štát uzatvorí dvojstranný medzinárodný dohovor o sociálnom zabezpe?ení s tre?ou krajinou, na základe ktorého sa pre nadobudnutie práva na starobný dôchodok berú do úvahy doby poistenia dosiahnuté v tejto tretej krajine, základná zásada rovnakého zaobchádzania ukladá tomuto ?lenskému štátu, aby priznal štátnym príslušníkom iných ?lenských štátov rovnaké výhody, aké poskytuje na základe uvedeného dohovoru svojim vlastným štátnym príslušníkom, ak nevie preukáza? objektívny dôvod na odmietnutie poskytnutia takýchto výhod.

35 Z uvedeného rovnako vyplýva, že výklad pojmu „právne predpisy“ uvedeného v ?lánku 1 písm. j) nariadenia ?. 1408/71, ktorý podal Súdny dvor, nemôže zasahova? do plnenia povinnosti každého ?lenského štátu dodržiava? zásadu rovnosti zaobchádzania upravenú v ?lánku 39 ES.

O existencii objektívneho dôvodu

36 Spochybnenie rovnováhy a vzájomnosti dvojstranného medzinárodného dohovoru uzatvoreného medzi ?lenským štátom a tre?ou krajinou môže byť objektívnym dôvodom tohto ?lenského štátu na odmietnutie rozšírenia výhod, z ktorých majú prospech jeho vlastní štátni príslušníci, na štátnych príslušníkov ostatných ?lenských štátov.

37 Napriek tomu INSP a talianska vláda nepreukázali, že povinnosti, ktoré im vyplývajú z práva Spolo?enstva, by v prejednávanej veci ohrozovali povinnosti vyplývajúce zo záväzkov, ktoré Talianska republika prijala vo vz?ahu k Švaj?iarskej konfederácii. Jednostranné rozšírenie nároku na zapo?ítanie dôb poistenia dosiahnutých vo Švaj?iarsku uplatnené Talianskou republikou na pracovníkov, ktorí sú štátnymi príslušníkmi iných ?lenských štátov, s cie?om nadobudnutia práva na dávky talianskeho starobného dôchodku v ni?om neohrozuje práva vyplývajúce pre Švaj?iarsku konfederáciu z taliansko?švaj?iarskeho dohovoru ani jej neukladá nové záväzky.

38 Talianskou vládou a INSP uvádzané námietky, ktorými odôvodnili odmietnutie povoli? úhrn dôb poistenia dosiahnutých pani Gottardo, spo?ívajú na prípadnom zvýšení finan?nej zá?aže a na administratívnych ?ažkostiach spojených so spoluprácou s príslušnými orgánmi Švaj?iarskej konfederácie. Tieto dôvody však nemôžu odôvodni? nerešpektovanie povinností Talianskou republikou, ktoré vyplývajú zo Zmluvy.

39 Na otázku položenú vnútroštátnym súdom treba odpoveda? tak, že v súlade s povinnos?ami podľa ?lánku 39 ES sú príslušné orgány sociálneho zabezpe?enia prvého ?lenského štátu povinné pri priznaní práva na dávky starobného dôchodku vzia? do úvahy doby poistenia, ktoré dosiahol štátny príslušník druhého ?lenského štátu v tretej krajine, ak príslušné

orgány tohto prvého členského štátu za rovnakých podmienok platenia poistného zoberú na základe dvojstranného medzinárodného dohovoru uzatvoreného medzi prvým členským štátom a treťou krajinou do úvahy takéto doby, ktoré dosiahli ich vlastní štátni príslušníci.

O trovách

40 Talianska vláda a rakúska vláda, ako ani Komisia nemajú právo na náhradu trov konania, ktoré im vznikli v súvislosti s pripomienkami, ktoré podali Súdnemu dvoru. Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo záťažové v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd.

Z týchto dôvodov

SÚDNY DVOR,

v konaní o otázke, ktorú mu predložil Tribunale ordinario di Roma uznesením z 1. februára 2000, rozhodol takto:

V súlade s povinnosťami podľa článku 39 ES sú príslušné orgány sociálneho zabezpečenia prvého členského štátu povinné pri priznaní práva na dávky starobného dôchodku vziať do úvahy doby poistenia, ktoré dosiahol štátny príslušník druhého členského štátu v tretej krajine, ak príslušné orgány tohto prvého členského štátu za rovnakých podmienok platenia poistného zoberú na základe dvojstranného medzinárodného dohovoru uzatvoreného medzi prvým členským štátom a treťou krajinou do úvahy takéto doby, ktoré dosiahli ich vlastní štátni príslušníci.

Rodríguez Iglesias

Macken

von Bahr

Gulmann

Edward

La Pergola

Sevón

Wathelet

Skouris

Cunha Rodrigues

Timmermans

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 15. januára 2002.

Tajomník

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias

* Jazyk konania: talian?ina.